

מסורת הש"ס

(א) 'תוספ' פ"טן סוטה ה'
 (ב) לעיל כג'
 (ג) 'סוטה ה' כג'
 (ד) 'סוטה ה' כג'
 (ה) 'סוטה ה' כג'
 (ו) 'סוטה ה' כג'
 (ז) 'סוטה ה' כג'
 (ח) 'סוטה ה' כג'
 (ט) 'סוטה ה' כג'
 (י) 'סוטה ה' כג'
 (יא) 'סוטה ה' כג'
 (יב) 'סוטה ה' כג'
 (יג) 'סוטה ה' כג'
 (יד) 'סוטה ה' כג'
 (טו) 'סוטה ה' כג'
 (טז) 'סוטה ה' כג'
 (יז) 'סוטה ה' כג'
 (יח) 'סוטה ה' כג'
 (יט) 'סוטה ה' כג'
 (כ) 'סוטה ה' כג'
 (כא) 'סוטה ה' כג'
 (כב) 'סוטה ה' כג'
 (כג) 'סוטה ה' כג'
 (כד) 'סוטה ה' כג'
 (כה) 'סוטה ה' כג'

גליון הש"ס

רש"י ד"ה הפכו וכו'
בשהוא מושכב. עי'
תשובת שבות יעקב ח"א
סימן ה:

מוסף רש"י

[illegible]

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

גב' פרק אחד. כלומר מעט ממנו מלפניו. ויש אומרים פרק חמשה בצדג. ולשון פרק בתורה ישנו טורנליין: ולא אוסה. דלץ אשה נסקלת ערומה: ור' יהודה. אמר לך אותו לאו למעוטי אשה אחת אלאלא לאזרוי לן דנסקל ערוס דמאותו נפקא לן בלא כסותו: לא שנה הוא ולא שנה היא. שהרי אין כאן מצינו מיעוט והשוה הכתוב ל' איש להאשה לכלל מיתות צבורה: (וי' ידברוא). שםא יתנו זה עניהים ויצאו לידי ההרהור דאי לאו האי טעמא נהי דלרבנן לא אזרכה קרא להפשטה עציד לה אכן כדי שתמות מהר: בצבגריה. של סוטה: נקרעו. כדרך הכל הנקרעים: נפרמו. קרע משונה וכלאן לחתיכות קטנות: לסתור אם שעה. קלעי שעה: ונוסרו כל הנשים. ואם לא היו ממקלקלין אותה אין כאן ייסור אם זכאה ואנו מתכוונים לבישה ואפילו היא זכאה שלא נטמאה מכל ומקום פרוה היתה שהרי קינא לה ונטמאה: הכא. דמיקטלא אין ייסור היא: מיסה יפה. ולא תצוו: לצויו דאינש עדיף ליה. כלומר גדול צבעינו טפי מניחא דגופיה הלכך נוח לה שסיסקל בלבושה ותשהא למות ואע"ג דליכא זערא דגופא ולא תצוו אותה להפשטה הלכך זו היא צדירת מיתה יפה: ניחא דגופא ועדיף ליה. גדול צבעינו טפי מצויו הלכך כשתפשטה זו היא יפה לה: (וי' ידברוא) היה גבוה שני קומות. ומפילו משם לארך: הופכו על מחסונו. * כשהוא מושב פרקדן הוא מגונה יותר: גב' סנה וקומה שלו. כשהיה מפילו מעומד ולא מיושב: ומי צבעינו כולי האי. דבלאו הכי ליכא שיפור מיתה: היה צור שהוא כדי להשגיח. משנה היא בצבא קמא (ד') אחד החופר צור וחמד החופר שח ומערה חיזב צנפילת שור וחמור אם כן למה נאמר צור מה צור שיש בו כדי להמית והיינו עשרה טפחים וקצתם צור אינו פחות מעשרה טפחים אף כל שיש בו כדי להמית ומאי ניהו עשרה טפחים היו פחותין מכאן ונפל לתוכן שור וחמור ומת פטור. אלמא עשרה היו שיעור להמית: מיתה יפה. שימות מהר: מנינו. אם גבוה יותר מדאי מתפור גופו ואזריו מתפרקין וכריסו נבקעת: מנין שבדחייה. נדונו הנוגעים בהר סיני ת"ל ירה לא תגע וגו': יירה. לשון השלכה כמו (שמות טו) ירה דים ומשמעות דריש ואל ריבויין. מנין שנקלות אצנים הזכרה שם ת"ל סקול דהוא לשון אצנים כדכתיב (דברים כז) וסקלוהו (כל) אנשי עירה באצנים: ומנין שנקלה ובדחייה. אם הולך די סקול יסקל או ירה יירה. ריבויא הוא דאי חדא מניייהו דווקא שקאמר או הא או הא ליכתוב כי סקול או ירה מדכתיב בני לויי יראה: שאם מה בדחייה יאל. לכך נאמר או לחלק: ומנין שאף לדורות. כל חייבי סקילה מהא דחיה שם:

[דף נט.] החם יליף טפי משום דאשכחן גבי הקרבה לדורות כיוצא בהן דל
שנאמר וזבחם עלינו את עולותיך ואת שלמיך וכו'

ה'א' אותה בבסותה. לאו מקרא דריש דהא ליכא מיעוט להכי דלואו אינטרין למידרש בלא כסותו אללא היינו טעמא כדמפרש משום הרהורא או משום ציונא: **אלא** במה שיענינו ראות. והוא דאמר סוף פ"ק דמגילה (דף טו.) כל האומר רחב רחב מיד נקרי האמר התם ציועה ומכירה: **ברור** לו מיתה יפה. י"מ משום דלרעך כמוד לא שיך מחיים דחיך קודמין וי"מ משום דכתיב צרישה דקרא לא תקום ולא תעור ולשון נקימה היינו מיתה כדאמרין לקמן צפ' ארבע מיתות (דף כג.) גבי נקום ינקס כשהוא אומר והבאתי עליכם חרב כו' :

וּרְמִינָהּ מִה בֹּרֵה. הֵא דְפִיךְ
מְשֹׁר אֲלֵדֶם מְשֹׁם
דְּהֵס נְמִי דְרִשִׁין שׁוֹר וְלֹא אֵלֶם:
מִה בֹּר שִׁישׁ בּו בְּרִי דְחֵמִית.
צָצִיק (דף ג:) פִּי"ה מְשֹׁם
דְּסֵם צוֹר עֲשֶׂרָה וָקֶשֶׁה לִרְת'
אֲלֵדֶנָּה סָתֵם צוֹר יוֹמֵר מְעַשְׂרָה
כְּדֹאשְׁכֶּן צִיּוֹק וִירְמִיָּה שְׁהוּשְׁלֹו
לְצוֹר וּכְדֹאשְׁכֶּן צָצוֹר שְׁמִילָה יִשְׁמַעְלָה
בֵּן נְתִיבָה חֲלִילִים וְכֹאן פִּירֵשׁ דְּסֵם
צוֹר אִינוּ פְּסוּת מִי' מִיּוֹ קֶשֶׁה דְּפִיךְ
צִירֵשׁ צָצִיק (דף ג:) וְסֵה אִילִימָה אֵל
י' וְתוֹלֵדָה ט' לֹא ט' כְּתִיבִי וְלֹא עֲשֶׂרָה
כְּתִיבִי וּמִשְׁנֵי וְהֵמָּה יִיְהִי לוֹ אֲמֵר
רַחֲמָנָה וָקִיס לֵהוּ לִרְצוֹן דְּעֶשְׂרָה
מִיָּה עֲבָדִי תִשְׁעָה מִצִּיּוֹן עֲבָדִי
מִיָּה לֹא עֲבָדִי אֲלֵמָה מֵהֵס יִלְפִין
וּמִפִּרְת' דְּסֵם צוֹר הוּ יוֹמֵר מְעַשְׂרָה
וּתְרוּיָהוּ לְרִכִּי דְלִי כִתֵּב רַחֲמָנָה
וְהֵמָּה יִיְהִי לוֹ ה"א כָּל עֵינִן שִׁימוֹת
אִפִּילוּ בְּפִסּוֹת מִי' כִתֵּב רַחֲמָנָה צוֹר
וְלִי כִתֵּב רַחֲמָנָה צוֹר ה"א צַעֲמוֹק כ"כ
דְּלִי אֲשֶׁר שָׁלָה יְמוֹת בּו כִתֵּב רַחֲמָנָה
וְהֵמָּה יִיְהִי לוֹ בְּכֹאֵל לְמוֹת בּו דְּהִיטוּ
תִּרְתִּי "אֲמֵר רַב נַחֲמֵן

לעזי רע"י

טורנצי"ן [טורנצו"ן].
קטע.

רבינו חננאל

ה'תש"ח – מסכסך אותו
מלפניו ויחזקו מלפניו
נמאחזקו דבר י' יהודה
ו'חזק' אין האשה נסקלת
נרומה ואקשי למימרה
י' יהודה לא חייש
להרהורא ורבנן חיישי
להרהורא אלא בענין טוטה
אסיפאכא ששנע לא רות
כבבדיה אלא רות
יקרעו נקרו א נפרמו
נפרמו דע שהוה גמלת את
כלה כלה י' יהודה אומר
אלה חיה נאה לא היה
גמלוהו כר ושני רבא היה
טוטה חיישי אמיש
נמצא חיישי וזכא חרגורו
כח פרחי כהונה כ' שא
שמעמיה שטוטה היה:
י' בית הסקילה היה
נבחה שר קומות כ' תנא
קומיה שר היה אלא כשל
איהו לא היה כפרן
שנע מה בור שהוא כדי
לחמית דע עשרה שטחים
כ' כל שהוא כדי להמית
לחמית שטחים היה י'
שטחים י' כ' כל המית
פירור כ' נחמן בעין
להמית במהרה כדי שלא
יעצטע לפרוק
אחור י' קומות אלא תאמר
הכי ליבבניה שטחים
חיישינן שטח תיבוע כרסו
יעצו בו מצוי לחמית ורבא

משום

דומה נופל מדעת לנופל שלא מדעת משמים דר' אישאי אמרי אינון דחבטין תורא בחייליה אין בו משום ריסוק אברים קומי ר' פינחס חבטו תורא בחייליה אמר לון בחייוכו שרוני שוניה וקם וערק אמר ברוך שבחר בחכמים ובדבריהם שאמרו אילין דחבטין תורא בחייליה אין בו משום ריסוק אברים: ו**מניין** ששטען סקילה שנאמר סקול יסקל ומנין ששטען ב' דחיות ת"ל ירה. ת"ר מנין שאף לדורות כן שנאמר כי סקול יסקל או ירה ירה ואם לא נוטל האבן